

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pkf.II.20.128/2026/2. szám

A Debreceni Ítéltábla az Oppenheim Ügyvédi Iroda (eljáró: dr. Gass István Gergő ügyvéd; cím) által képviselt kérelmező neve (cím) kérelmezőnek – a dr. ... elnök által képviselt ... Törvényszék (cím) kérelmezett ellen vagyoni elégtétel megfizetésére irányuló nemperes eljárásban a Debreceni Törvényszék 8.Pk.21.443/2025/13. számú végzése ellen a kérelmezett által 14. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

v é g z é s t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság végzésének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részében helybenhagyja.

Megállapítja, hogy a meg nem fizetett 48 006 (negyvennyolcezer-hat) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Ez ellen a végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

A tényállás

[1] A kérelmező mint felperes és a 'alperes neve' „f.a.”. alperes között kötbér és kártérítés megfizetése tárgyában 2016. július 14. napján indult per eredetileg G.40.044/2016. számon a kérelmezett előtt.

[2] A per másodfokon a Pécsi Ítéltábla 2025. június 12-én meghozott és a kérelmező részére 2025. június 27-én kézbesített Gf.IV.40.005/2025/12. számú ítéletével fejeződött be.

A kérelem és az ellenirat

[3] A kérelmező az eljárás elhúzódása miatt a per 2016. július 14. és 2025. június 27. közötti 3270 napjára 1 308 000 forint vagyoni elégtétel a javára megfizetésére kérte a kérelmezettet kötelezni. Perköltség igényt is előterjesztett a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet (a továbbiakban: Ükr.) 2. §-a (1) bekezdésének a) pontjára hivatkozással 45 000 forint + áfa óradíj alapján. A kérelemhez mellékelte a kérelmező és a jogi képviselő között 2015. november 30-án kelt megbízási szerződést, amely tartalma szerint a kérelmezett arra adott megbízást, hogy a közte és az 'alperes neve' között a 2015. január 10. napján létrejött kivitelezési szerződésből felmerült vitás kérdések tisztázása és ehhez kapcsolódóan minden egyéb, a kérelmező által kért ügyek és jogi kérdések tárgyában igényei szerint bármely perben vagy hatósági eljárásban ellássa a jogi képviselőt. A megbízási szerződés szerint a kikötött óradíj 45 000 forint + áfa.

[4] A kérelmezett az elleniratában a kérelmet 1 078 000 forint összegben elismerte, az eljárás számított időtartamából kérte levonni a polgári peres eljárásban érvényesíthető vagyoni elégtételről szóló 2021. évi XCIV. törvény (a továbbiakban: Pevtv.) 15. §-ának (3) és (4) bekezdései alapján egyes időtartamokat. A kérelmező ügyvédi munkadíj iránti összes kérelme elsődlegesen elutasítását, másodlagosan a mérséklését kérte. Az elutasítás alapjaként hivatkozott arra, hogy az a megállapodás, amit a kérelmező becsatolt és

amely a díjmegállapodást is tartalmazza, 2015. november 30. napján kelt, és az alapperre vonatkozik, a kelte napján a Pevtv. még nem is volt hatályban.

[5] Az elleniratra tett nyilatkozatához a kérelmező becsatolta a törvényes képviselője 2026. január 19-én kelt, teljes bizonyító erejű magánokiratba foglalt nyilatkozatát, amely szerint a 2015. november 30-i megbízási szerződés kiterjedt a megbízás tárgyához kapcsolódó nemperes eljárásokra is. A jogi képviselő teljes körű megbízást kapott, a vagyoni elégtétel érvényesítésével összefüggő nemperes eljárás is a megbízás hatálya alá tartozik, az annak alapját képező polgári peres eljárással való szoros összefüggése és a megbízás teljességi körsége miatt.

Az elsőfokú végzés

[6] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott végzésével kötelezte a kérelmezettet, hogy fizessen meg a kérelmezőnek 15 napon belül 1 256 400 forint vagyoni elégtételt, ezt meghaladóan a kérelmet elutasította. Kötelezte a kérelmezőt 1570 forint eljárási illeték az állam javára megfizetésére, míg megállapította, hogy 37 670 forint meg nem fizetett eljárási illeték az állam terhére marad.

[7] A felek egyező előadására tekintettel a számított időtartamból levont 129 napot, egyébként a kérelmezett levonás iránti kérelmeit nem találta alaposnak.

[8] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság a per számított 3270 napos időtartamát 129 nappal csökkentve, 3141 nap után kötelezte a kérelmezettet 1 256 400 forint vagyoni elégtétel megfizetésére, ezt meghaladóan utasította el a kérelmet.

[9] A kérelmező ügyvédi munkadíj iránti igényét nem találta alaposnak a következő indokokkal: a kérelmező és a jogi képviselő is úgy tekintette, hogy a vagyoni elégtételre irányuló nemperes eljárásra külön meghatalmazást kell adnia a kérelmezőnek, ebből kifolyólag arra a korábbi, 2015-ben adott meghatalmazás hatálya nem terjed ki. A kérelmező és jogi képviselője előtt nyitva állt a lehetőség arra, hogy a nemperes eljárásra is megállapodjanak a megbízási díjban, de erre nem került sor; a Pevtv. szerinti eljárásra külön díjmegállapodás ekként nincs, az Ukr. 3. §-a (1) bekezdésének a) pontja és (3) bekezdése szerint költségigényt a kérelmező nem számított fel, ezért az ügyvédi munkadíj megállapítását mellőzte.

[10] A Pevtv. 9. §-ának (4) bekezdése alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 101. §-ának (1) bekezdése értelmében a kérelmező 96 %-os pernyertessége szerint hivatalból határozott a meg nem fizetett illeték viseléséről, figyelemmel a kérelmezett az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. §-a (1) bekezdésének c) pontja és (2) bekezdése alapján fennálló személyes illetékmentességére.

A fellebbezés és a fellebbezésre tett észrevétel

[11] Az elsőfokú végzés ellen a kérelmezett terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte annak részben megváltoztatásával a kérelmezett 1 260 000 forint + áfa összegű eljárási költség megfizetésére kötelezését.

[12] Előadta a Kúria a Pfv.IV.20.303/2025/6. és a Fővárosi Ítéltábla I.Pf.20.665/2025/9-I. számú ítéleteinek felhívásával: téves az elsőfokú bíróság azon megállapítása, miszerint a perköltséget felszámító fél köteles megbízási szerződést csatolni az ügyvédi munkadíj érvényesítéséhez. Az elsőfokú bíróság álláspontját az Ukr. egyetlen rendelkezése sem támasztja alá. A bírói gyakorlat ezzel éppen ellentétes álláspontot foglal el, kimondva, hogy az ügyvédi munkadíj érvényesítésének megfelelő alapja az is, ha a perköltséget felszámító fél olyan teljes bizonyító erejű magánokiratot csatol, amelyben a megbízó nyilatkozatot tesz a fizetendő ügyvédi munkadíj összegére. Márpedig teljes

bizonyító erejű magánokiratba foglalt nyilatkozat állt rendelkezésre az ügyvédi munkadíj mértékéről: a kérelmező törvényes képviselője akként nyilatkozott, hogy a kérelmező a csatolt megbízási szerződés alapján fizet megbízási díjat, amelyben a felek 45 000 forint óradíjban állapodtak meg. Ezt a kérelmezett ismerte, és nem vitatta.

[13] Ezen túl felhívta: a kérelemhez csatolt megbízási szerződés egyértelműen kiterjed a vagyoni elégtétel iránti nemperes eljárásban történő képviselőhöz kapcsolódó jogi szolgáltatásokra is. A megbízás tárgyát meghatározó felsorolás nem taxatív jellegű, a felek szándéka a megbízási szerződés megkötése során arra irányult, hogy az alapeljáráshoz kapcsolódó bármely vitás kérdés tisztázásában a megbízott ügyvédi iroda teljeskörűen járjon el. Ezért az kiterjed mindazon eljárásokra, amelyek az alapeljáráshoz kapcsolódnak, így nem korlátozódik kizárólag a felsorolásban kifejezetten nevesített eljárásokra. Ezt egyértelműen alátámasztja a kérelmező törvényes képviselőjének csatolt nyilatkozata.

[14] Hivatkozott arra is, hogy amennyiben az elsőfokú bíróság azt a következtetést vonja le, hogy az ügyvédi díj mértékéről a kérelmező nem csatolt díjmegállapodást, akkor mérlegeléssel, az ügyértékhez igazodóan, az Ükr. 3. §-a (1) bekezdésének a) pontja és (3) bekezdése alapján kellett volna határoznia az eljárási költség mértékéről. Azzal, hogy az elsőfokú bíróság teljes egészében mellőzte az eljárási költségről való rendelkezést, elzárta a lényegében teljes egészében pernyertes kérelmezőt a megfizetett ügyvédi munkadíj megtérülésének lehetőségétől.

[15] A kérelmezett a fellebbezésre tett észrevételében az elsőfokú végzés helyes indokai alapján való helybenhagyását kérte. Kifejtette: a kérelmezőnek azt kellett volna igazolnia, hogy közte és jogi képviselője között a nemperes eljárásra vonatkozóan jött létre az ügyvédi díjat tartalmazó megbízási szerződés. A 2015-ben kötött megbízási szerződés nem terjed ki a nemperes eljárásra, amelyet alátámaszt, hogy a kérelmezett 2025. október 13-án arra külön ügyvédi meghatalmazást adott. A csatolt megbízási szerződés a kérelmezett és a 'alperes neve' közötti magánjogi jogviszonyból eredő jogi képviselő ellátása volt. A jelen eljárás azonban a kérelmező és a közhatalmat gyakorló bíróság közötti közjogi jogviszonyon alapuló közjogi jogvitából ered, arra a megbízás nem terjedhetett ki.

A másodfokú bíróság döntése

[16] Az ítéltábla fellebbezés hiányában nem érintette az elsőfokú végzés a kérelmet a vagyoni elégtétel összege részében elbíráló rendelkezését; a kérelmező fellebbezését pedig alaptalannak találta a következők szerint:

[17] Mindenekelőtt egyetértett az ítéltábla az elsőfokú bíróság jogi álláspontját érintően abban, hogy a kérelemhez mellékelte, a kérelmező és a jogi képviselője között 2015. november 30-án kelt megbízási szerződés hatálya a jelen nemperes eljárásra nem terjedt ki. A szerződés megkötésekor már hatályos, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:8. §-a (1) bekezdésének a jognyilatkozatok értelmezésére vonatkozó rendelkezése szerint a jognyilatkozatot vita esetén úgy kell értelmezni, ahogyan azt a címzettnek a nyilatkozó feltehető akaratára és az eset körülményeire tekintettel a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint értenie kell; míg a Ptk. 6:86. §-a (1) bekezdésének a szerződések értelmezésére vonatkozó szabálya szerint az egyes szerződési feltételeket és nyilatkozatokat a szerződés egészével összhangban kell értelmezni. A kötelmi jogban az akarat elvvel szemben a nyilatkozási elvet előtérbe helyező, a forgalom biztonsága érdekében objektív alapú értelmezési követelmények nem támasztják alá a kérelmező előadását. A megbízás tartalma szerint a kérelmezett arra adott megbízást, hogy a közte és az 'alperes neve' között létrejött kivitelezési szerződésből felmerült vitás kérdésekhez kapcsolódó eljárásokban lássa el a jogi képviselőt. A Pevtv. 7. §-ának (2) bekezdése a vagyoni elégtételhez való jogosultságot akkor alapozza meg, ha a félnek ha a bírósági eljárás észszerű határidőn belül történő befejezéséhez fűződő *alapvető joga* sérül. A különleges, a magyar jogtörténelemben

előzményekkel nem rendelkező speciális jogintézményt a jogalkotó 2022. január 1-jai hatállyal vezette be az Emberi Jogok Európai Egyezménye 13. cikkében foglalt követelmény teljesítésére a magyar jogrendszerben korábban nem létező, az Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: EJEB) követelményrendszere által hatékonnak minősülő hazai jogorvoslat megteremtése érdekében. Nyilvánvalóan egy olyan évben kötött szerződés, amikor a vagyoni elégtétel jogintézménye még nem is létezett, amikor az eljárás elhúzódása miatti sérelem kompenzálása nem az EJEB által megfogalmazott elvárásoknak megfelelő úton történt, fel sem merülhetett a felek megállapodásának egy ilyen igényérvényesítésre kiterjesztése. Ezen túl a megbízási szerződés egyértelműen behatárolja annak tárgyi hatályát abban, hogy egy kötelmi jogviszonyból eredő, a 'alperes neve' és a kérelmező közötti jogvitával kapcsolatos jogi képviseletről szól; a vagyoni elégtétel egy speciális, bár polgári nemperes eljárásban érvényesíthető, alapjogi sérelem miatt keletkező *sui generis* jogkövetkezmény, a megbízási szerződés megkötésekor amúgy az annak hatályától eltérő alapú jogviszony egyébként még létre sem jött, hiszen ekkor a kérelmezőt még az alapjogi sérelem sem érthette.

[18] A kérelmező törvényes képviselőjének 2026. január 19-én kelt nyilatkozata ugyancsak nem alkalmas a megbízási szerződés a jelen nemperes eljárásra kiterjesztésére, mivel olyan egyoldalú nyilatkozat, amely ebből következően nem felel meg a Ptk. 6:58. §-ában írt szerződés fogalmi elemének, mert nem a felek kölcsönös és egybehangzó akaratnyilatkozata; de nem is minősül a Ptk. 6:191. §-ának (1) bekezdése szerint a szerződés módosításának, mert nem a szerződés tartalmának a felek közös megegyezéssel való módosítása. Ebben a nyilatkozatban a törvényes képviselő pusztán értelmezte – a jelen nemperes eljárásbeli pozíciójához igazodóan – a szerződés tartalmát, de a fél értelmezése önmagában nem hozza létre vagy módosítja a szerződéses jogviszonyt.

[19] Egyetértett az ítéltábla az elsőfokú bíróság álláspontjával annyiban is, hogy a vagyoni elégtételre irányuló nemperes eljárásra kiterjedő megbízási szerződés hiányában a kikötött ügyvédi munkadíj nem számítható fel.

[20] A Pp. 81. §-ának (2) bekezdése értelmében a felszámítás során meg kell jelölni az igényelt költség összegét, a felmerülésének lényeges körülményeit, azt, hogy a perbe vitt mely jog érvényesítésével összefüggésben merült fel, és mindezeket a felszámítással egyidejűleg – szükség szerint – okirattal is igazolni kell. Kétségtelen, hogy azon az alapon, hogy a rendelkezés a „szükség szerint” szófordulatot használja, levezethető lenne olyan következtetés, amely szerint az nem jelent kötelezettséget, az a felszámított költség megítélésének nem kivételt nem tűrő, hanem csak a bíróság elvárásától függő feltétele, így az ügyvédi megbízási szerződés csatolásának elmaradása nem eredményezi a felszámított költség igény elutasítását. Ezzel az értelmezéssel az ítéltábla azonban nem ért egyet. A költségek egyidejű okirattal igazolásának az a célja, hogy azok valódiságáról a bíróság és az ellenérdekű fél meggyőződjön, annak felmerülését és mértékét egyértelműen meg tudja állapítani. A Kúria Pfv.II.20.887/2023/6. szám alatti ítéletének [44] bekezdésében kifejtettek szerint a bíróságnak vizsgálnia szükséges, hogy az ügyvéd tényleges eljárási tevékenysége a megbízási szerződésben általa vállalt kötelezettségnek megfelelt-e. Mivel a pervesztessége esetén a fizetési kötelezettség őt terheli, a költséget felszámító fél ellenfele sem zárható el a kikötött díjban való megállapodás megismerésétől és a felszámítás indokoltságának ellenőrzésétől. Az Ukr. 2. §-a (1) bekezdésének a) pontja szerint az ügyvéd által képviselt fél ügyvédi költségeként a fél és az ügyvéd között létrejött ügyvédi megbízási szerződésben kikötött munkadíj számítható fel, a kikötött munkadíj mértéke ebből következően a megbízási szerződés tartalmával igazolható. Mivel pedig a bírói gyakorlat szerint a Pp. 81. §-a (2) bekezdésének megfelelően a perköltség körében is elő kell adni az igény alapjául szolgáló releváns körülményeket; ha tehát a fél az ügyvédi munkadíj megtérítését megbízási szerződés

alapján kéri, úgy nem mellőzhető a megbízási szerződés – vagy legalábbis annak kivonata – csatolása, hiszen ez képezi a felszámítás alapját (Kúria Gfv.VI.30.178/2024/6., Debreceni Ítéltábla Gf.IV.30.141/2024/27-II., Pkf.II.20.505/2024/2.; Pf.II.20.634/2025/3., Fővárosi Ítéltábla 17.Pf.20.088/2024/6.). Ez a szigorú elvárás különösen jól igazodik az Ükr. a korábbihoz képest megváltozott szemléletéhez, amely 4. §-ának (1) bekezdése most már csak kérelemre engedi a kikötött ügyvédi munkadíj mérséklését, ehhez viszont az ellenérdekű félnek ismernie kell a díjra vonatkozó megállapodás minden lényeges feltételét, amelyhez a jogi képviselőt megbízó fél egy ilyen részletes adatokat nem tartalmazó nyilatkozata nem elegendő. Amennyiben a fél az Ükr. 2. §-ának (1) bekezdése szerinti felszámítást választja, úgy vállalja az ebből eredő többletkötelezettségeket is. A megbízási szerződés (vagy annak részleteket is rögzítő kivonata) csatolásának hiányában a kérelmező részére elsőfokú költség nem volt megítélhető.

[21] Mivel a kérelmező az Ükr. 2. §-a szerinti felszámítást választotta, nem volt megítélhető részére a költség az Ükr. 3. §-ának alkalmazásával. A Pp. 2. §-ának (2) bekezdésében meghatározott kérelemhez kötöttség a Pp. Preambulumában kifejezésre juttatott, a feleket és jogi képviselőket terhelő felelős pervitel, valamint a kötelező jogi képviselő intézményén keresztül érvényesülő professzionalitás elvére tekintettel sem az elsőfokú bíróságot, sem az ítéltáblát nem terhelte eljárásjogi kötelezettség a költségigény pontosítása, a megbízási szerződés csatolására történő felhívás vonatkozásában, erre a bíróságnak a Pp. 6. §-a szerinti közrehatási tevékenysége sem terjed ki. Figyelemmel arra, hogy a jogi képviselő a megbízási szerződést nem csatolta, az Ükr. 2. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján részére költséget az elsőfokú bíróság nem állapíthatott meg. Mivel a jogi képviselő a költség jogalapját az Ükr. 2. §-ában jelölte meg, az ítéltábla ebben a részben nem térhetett át az Ükr. 3. §-ának alkalmazására (ekként: Debreceni Ítéltábla Pf.II.20.533/2024/8., Pkf.II.20.505/2024/4.)

[22] Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú bíróság végzésének a fellebbezett részét a Pevtv. 9. §-ának (4) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 383. §-ának (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

[23] A fellebbezés nem vezetett eredményre, azonban a kérelmezett másodfokú költséget nem számított fel, ezért arról rendelkezni nem kellett. A Pp. 102. §-ának (6) bekezdése alapján az Itv. 39. §-ának (1) bekezdése és 47. §-ának (1) bekezdése szerint meghatározott fellebbezési illeték a kérelmező személyes illetékmentessége folytán az állam terhén marad.

Debrecen, 2026. március 24.

Dr. Pribula László s.k. a tanács elnöke, előadó, Dr. Gárdosi Judit s.k. bíró, Dr. Árok Krisztián s.k. bíró